

DE HEROÏEK VAN MIJN EENZAAM ZIJN

**ERNST
LÖW**

**DE
HEROÏEK
VAN
MIJN
EENZAAM
ZIJN**

2022 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2022 Good Stuff! Books, Ernst Löw
www.goodstuffbooks.be
Good Stuff! CommV
Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte
Foto's: Willem Depuydt †
Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6433 408 1
NUR 301
D/2022/14.210/05

‘Ren nooit achter iets aan,
maar omarm wat je tegemoet komt.’

- Ramses Shaffy

Proloog

M'n vader vond me lelijk.

Wat wil je? Veertien uur duw- en trekwerk was ervoor nodig om mij op aarde te krijgen. Volgens mij wilde ik niet geboren worden.

Gingen ze ook nog zo'n tang gebruiken. Krijg je een punthoofd van.

Ik snap m'n vader wel dat ie schrok toen hij z'n ver-fomfaaide zoon zag verschijnen.

‘Met jullie dochter is alles oké, maar jullie kleinzoon is een monster,’ telefoneerde hij naar z'n schoonouders die zich klaarmaakten voor een avondje kalkoen.

Toen m'n oma het nieuws over haar lelijke kleinzoon hoorde, klonk haar kreet van afschuw dusdanig, dat m'n geschrokken opa de schotel versgebakken kalkoen tegen de muur smeed.

Het was 5 september 1964.

Hartelijk welkom in een wereld die blijkbaar enkel om schoonheid draait.

M'n pa was een echt oorlogsjong.

In Wenen geboren. Als kind naar Antwerpen gevlucht toen Hitler kwam. Werd later tv-regisseur in het Hollandse Hilversum. Kende veel gevoelens die hij niet uiten kon. Heeft naar eigen zeggen nooit een vader gehad. Hij haatte die man. Zijn stiefpapa noemde hij z'n echte pa. Zijn grote held. Wilde ook naar hem genoemd worden.

‘Mijn naam is Bob Löwenstein,’ zei m’n vader, terwijl ie in feite Daniel Friedrich Löw heette.

Verwarrend voor een gast als ik, een vader die Löwenstein heette en ik Löw.

Moeilijk uit te spreken ook, die naam.

‘Rijmt op gleuf,’ zeg ik dan, en nog zegt men Low of Leu, of Lau en vaak nog erger.

Het hebben van een moeilijke familienaam, misschien ligt dat wel aan de basis van mijn geworstel met de wereld.

Toen ik op school terecht kwam, ging de meester alle namen afroepen. Toen het mijn beurt was, sprak ie m’n naam uit met een w.

‘Nee,’ riep ik dan, ‘het is Löw, met een f.’

Dat moest van m’n vader. Had hij erin geramd. Hij wou blijkbaar z’n Oostenrijkse roots doorgeven.

‘Nee, hoor,’ zei die meester dan, ‘het is Löw. Met een w.’

Werd ik heel erg opstandig.

‘Het is Löw, meneer, ik zal het toch wel weten zeker?’

Kwam ik totaal verward thuis en vroeg aan m’n vader of ik echt niet Löw met een w mocht heten. ‘Nee, jij heet Löw met een f.’

Hij had makkelijk praten. Zijn achternaam Löwenstein sprak iedereen immers goed uit.

Mijn vader vond m’n moeder de allermooiste vrouw die hij ooit zag. Hij noemde haar steevast ‘meisje’.

In tegenstelling tot mijn vader vond m’n moeder *mij* het allermooiste wat ze ooit had gezien... Van pure liefde had ze drie dagen een kramp op haar gezicht, zo hard

was haar glimlach geweest toen ik eindelijk na al dat ploeteren als verschrompeling ter aarde kwam.

Mijn moeder, ik denk dat ik verliefd op haar was.

Ik kuste twaalf jaar lang haar 'lieve blote armen'.

Ik voelde me geborgen, was een lief kereltje.

Tot de dag dat ik puber werd en vrouwen begon te vermoorden. Toen is mijn karakter echt wel veranderd.

Was geen pretje. Zat ik aan tafel te eten in onschuld, toen een stem in m'n hoofd ineens vertelde dat ik een vrouw had vermoord. Kon ik helemaal niets mee. Wat een vreemde boodschap. Ik geloofde de stem. Werd er krankzinnig van, ging ik slapen in de hoop dat ik de volgende morgen wakker zou worden met een lege kop. Niets was minder waar.

De eerste drie seconden na het ontwaken waren oké, ik was alles vergeten, maar dan sloeg die stem weer toe. En het werd alsmaar erger. Iedere dag lag er wel ergens een onbekende vrouw op een onbekende plek dood te wezen, omgebracht door mij op een onbekend tijdstip, vermoord met een onbekend wapen om een onbekende reden.

De demon die me zot maakte, drukte dusdanig op mijn hersenen dat m'n haargrens een volle twee centimeter naar beneden zakte en ik aldus met een extreem laag voorhoofd door de straten struinde.

Zo, deze intieme bekentenissen zijn eruit, nu lekker lezen in dit schitterend verhaal dat zich afspeelt in de illustere jaren 2007/2008.

De Heroïek van mijn Eenzaam zijn

De zomer van 2007

*Niko verdween in vier woorden.
Als journaliste had ze best na een
relatie van zeven jaar
wat meer uitleg kunnen geven.*

De stampvolle Gentse concertzaal stond vol meisjes. Ik zag lichtjes in hun ogen. Ze waren allang geen meisje meer, maar vanavond waren ze terug. Ze kwamen los, opgehitst door mij, de coole rockzanger van tweeënveertig die hen vanaf het podium terug jong deed zijn.

Meisjes, die ooit kozen voor een huis met tuin en zich kwaad maakten op hun dochters. Moeders. Ooit waren zij zoals hun meisjes. Nu leefden ze een druk edoch saai bestaan.

Ze beseften dat bij wijlen maar ze bleven kiezen voor de tuinen en dochters. Hun vuur echter, zou nimmer helemaal uitdoven. In elke vrouw smeult immers de vonk, die laait wanneer ze teruggeslingerd wordt naar het altijd wederkerend toen.

Wat waren ze wild die avond. Ze dansten uitbundig en keken met hun grote ogen verlegen naar de grond wanneer mijn blik hun verlangen kruiste.

Ik smeerde m'n zweet uit over mijn ontbloot strak bovenlijf in de vaste wetenschap dat alle meisjes vanavond dachten dat ik van hen was. Ze gilden en wilden.

Ik gaf ze een deel van mezelf, maar daar waar ze van droomden zouden ze niet krijgen.

Hun mannen knikten mee op de maat van de muziek. Ook zij keerden terug naar het altijd terugkerende, toen ook zij nog wild waren en er nog geen sprake was van tuinen en dochters vol anarchie. De mannen erkenden de verlangens van hun vrouwen en lieten hen dromen. Fantasie is sterker dan de meest wrede vuistslag. Tegen vrouwendromen valt niets aan te vangen. Je kan ze onmogelijk beknotten. Bij een ieder die het probeert kruipen er wormen in het hoofd, of vallen er de klappen van de onnoemelijke domheid.

De mannen die hun eega's voor even kwijt waren, sterkten zich aan de wetenschap dat *zij* straks met hun meisje het bed inkukelden. Ze wisten dat hun meisje die nacht aan mij zou denken, maar het was *hun* lichaam, en niet het mijne dat die nacht bevrediging zou vinden.

Mijn lichaam ging triest achterblijven en dat is wat de meisjes zagen.

Ze voelden dat ik pijn had en deze droeg als een held. Ze roken dat ik verzorging nodig had, en wilden zo graag verpleegstertje spelen.

Mijn uitstraling tussen held en slachtoffer maakte hen vurig.

Man, wat was ik eenzaam tussen al die blinkende ogen. Ik schreeuwde de blues, moest bijna janken. Zangers echter huilen niet tijdens een optreden. De show must go on! Er is geen tijd voor zelfmedelijden. De band speelt immers door.

Nog één song, nog heel even voordat de lampen aan gingen en de hete aandacht waar ik zo naar smachtte verdween en ik terugkeren zou naar de krochten van mezelf.

Het applaus, het gejoel, de meisjes trokken hun trui-tjes strak, zwaaiden naar me, nog één song, nog één alsjeblijft.

‘Het laatste nummer heet ‘I Love You like I love myself’, het gaat over jullie, want zonder publiek, staan we nergens als artiest. En als er dames zijn die... de kleedkamer staat wijdopen.’

Toen het concert echt gedaan was, zou het bonken van de stilte m'n oren doen suizen terwijl ik kletsnat afdaalde naar de catacomben van mijn bestaan.

Daar zat ik dan in de kleedkamer op een bankje als een vermoeide ouwe bokser. Sigaretje in de mond. Onderarmen op de knieën, ogen starend naar de vuile vloer.

Mijn conditie was schabouwelijk.

De rest van de band kon met gemak nog een nachtje doorspelen en zat elkaar complimentjes te geven. Ik liet hun woorden door de ruimte zweven, hoorde ze nauwelijks.

Het was inderdaad een goeie eerste show geweest, onze Herman Brood tribute. Hoe sterk waren we wel niet en die bassolo, oh, oh, oh, die was echt wel indrukwekkend! Maar wat heb je aan succes als de lampen branden en het donker in je kop veel feller schijnt?

Zuchtend stond ik op om een biertje uit de ijskast te trekken. Lekker, hoor, zo'n fris pintje. In feite proefde ik die avond niets van het vocht, dronk meer uit gewoonte dan uit lust.

Toen er op de deur werd geklopt veerde m'n drummer recht. Kwiek als frisse gast van veertig, liet hij een jonge vrouw binnen.

Ik had haar al gespot tijdens de show. Stond helemaal vooraan. Spijkerbroek, laarsjes, T-shirtje, leren jasje en fanatiek. Begin dertig of zo. Te leuk om los te lopen. Deed ze wel.

'Heren mag ik jullie voorstellen aan Els,' zei de drummer alsof hij een of andere beroemdheid had uitgenodigd.

Onze gitarist kwam, zoals een goeie gitarist betaamt, zichzelf in de kijker plaatsen en kuste het meisje drie maal op de wangen. De basman zwaaide, zoals een goeie bassist betaamt, vrolijk maar gedecideerd op afstand.

Het rondje introduceren ging verder.

'En de man in de hoek is Ernst.'

Ik stond afwezig tegen de muur geleund, slurpend aan mijn blikje bier en knikte.

De vrouw kwam naar me toe en kuste me bij wijze van groet rechtstreeks op de mond.

Onmiddellijk had ik in de gaten waarom ze naar de kleedkamer was gekomen. Het is een leuk beroep, hoor, zanger van een rock-'n-rollbandje. Er is altijd wel een vrouw in je geïnteresseerd.

Els had de frisheid van een nachtzuster, brandweervrouw kon ook. Misschien wel kleuterjuf. Leuk! Zonder kleren wellicht iets te mager, maar dat kon ik niet beoordelen.

‘Een super optreden, Ernst, je lijkt echt op Herman Brood. En je hebt een lekker lijf,’ zei ze.

Ze vertelde dit zonder enige vorm van schroom. Net zo groot als Niko. 1.68.

Wel niet van die mooie zwarte lange haren. Maar kort blond is ook oké. Ze deed me een beetje aan Annie Lennox denken, miste wel het mysterie dat rond de zangeres hing.

‘Dank je wel, Els,’ beantwoordde ik haar compliment van zo-even. ‘Ik zag je dansen.’

Ze lachte en keek me aan.

Stilte. Ongemakkelijke situatie. Om iets van gesprek te hebben, vroeg ik of ze iets wilde drinken.

Wijn vroeg ze, wijn kreeg ze.

De gentleman in mij schonk een plastic bekertje wit en overhandigde haar de drank.

Ik nam nog maar een biertje.

‘Santé, op een mooie avond,’ knipoogde ze.

We tikten blik tegen plastic, terwijl ik verlegen naar de grond keek.

‘Wel in m’n ogen kijken, anders zeven jaren slechte seks!’ lachte ze.

‘Vooruit dan maar,’ zei ik onderkoeld. We proostten opnieuw en even zonken we weg in elkanders blik. Spanning in the backstage.

‘Zullen wij onze instrumenten gaan inpakken,’ zei m’n drummer dwars door de stilte heen, tegen de rest.

‘Instrumenten zijn er om opgeruimd te worden,’ zei de basman nuchter en beheerst.

‘Hou het vooral netjes,’ riep de gitarist.

Ik lachte een glimlach uit beleefdheid. Waarom denken gitaristen maar aan één ding?

Waarom kan een gesprek tussen man en vrouw niet bij een gesprek blijven?

Afijn, met z’n drieën verlieten ze de ruimte richting de reeds leeggestroomde zaal.

Daar stonden we dan. Els, duidelijk fan van mij, en ik, duidelijk geen fan van mij.

Het gesuis in m’n oren verplaatste zich naar m’n hoofd. Ik wilde weg. Maar dat kon niet. Dan verloor ik ook nog eens het enige wat ik had. M’n imago.

Een beetje rock-’n-rollartiest behoort zich te gedragen zoals al z’n voorgangers. Hij heeft een taak te vervullen en die bestaat niet enkel uit een beetje woest heen en weer stappen op een podium. Een beetje rock-’n-rollartiest presenteert zich ook na de show, hij geeft waarvoor de meisjes kwamen. De show an sich is slechts een ticket voor het echte werk.

‘Daar staan we dan,’ zei ik met het luide volume van een onzeker personage.

Els glimlachte en keek me onderzoekend aan. Ik stak de ene paf na de andere op.

Van de ruige kerel met de zachte ogen van zo-even op de planken was weinig overgebleven. De zachte ogen waren er misschien nog wel, maar de branie zat toch ergens te kamperen samen met Herman, Elvis, Jim, Kurt, Janice, Amy en al die andere kornuiten op het

kerkhof van de rock-'n-roll. Ik had totaal geen enkel idee hoe ik de komende minuten met Els moest spenderen. Wat een ellende eigenlijk.

Gelukkig opende ze een soort van conversatie. Vrouwen die dat doen zijn zeer duidelijk in hun beweegredenen. Ik wil niet beweren dat ze onmiddellijk uit zijn op een moment van penetratie of iets dergelijks, maar dat ze nieuwsgierig naar je zijn, dat had ik toen wel in de loop van mijn tweeënveertigste levensjaar begrepen. Ik lag goed in de markt.

Vroeger op de middelbare school liet ik me ook steeds omringen door de meisjes, terwijl ik toen niet in de gaten had dat ze iets van me wilden. Het kan ook zijn dat ze dachten dat ik homo was omdat ik nooit avances maakte. Misschien zagen ze wel in mij die eeuwig terugkerende ongevaarlijke broer, met wie je zo vreselijk kon lachen, omdat ie altijd zo gek deed. Misschien was die gekke Ernst helemaal niet in seks geïnteresseerd, och, je moest eens weten...

Wellicht hadden ze gelijk, voor actieve seks was ik nog niet klaar. Maar het zien van een bloot vrouwenlichaam...

Ik denk dikwijls terug aan die vrijdagmiddag 1978. Het was twaalf uur. Herfstvakantie.

Als jongen van net veertien liep ik onder een druilende regen tussen tramgerinkel, kerkklokkengejengel,

paraplu's en vrouwen met winkelzakken, door Amsterdam.

Ik was naar de hoofdstad gegaan omdat ik plannen had.

Als singer-songwriter in spe was ik immers op zoek naar inspiratie die in mijn woonplaats Hilversum niet te vinden was.

‘Mama, ik ga naar Amsterdam...’

M'n moeder vond het goed. Het vertrouwen in 't geloof dat haar zoon, hoe jong die ook was, niets zou overkomen, maakte haar groot. Daarbij was er beloofd om tegen zes uur weer thuis te zijn en bezat mijn moeder de frivole eigenschap dat de wereld bestaat uit vriendelijk volk.

Ik had de trein van tien uur genomen, de coupé waar ik zat was leeg en ik dacht aan de zwervers die mijn poëtische geest inspireren zouden.

Toen echter de contouren van de internationaal bekendstaande grootstad opdoemden, drongen verstikkende vlinders mijn buik binnen. Het vreselijk gevoel wat elke puber kent. De zweem van onmacht die de keel verstikt en van sommige smerige kerels verkrachters maakt.

Gedachten aan gedichten over zwerfende baardapen op versleten sloffen die koude fritten uit vuilnisbakken schraapten en doorslikten met een plasje beschimmelde cola werden verdreven door het leger van oprukkende zaadsoldaten.

‘We komen aan op Amsterdam Centraal, Amsterdam Centraal...’

Toen ik van de trein stapte, doemden in de stationshal de eerste signalen van rottigheid al op. Ik hoorde de lokroep van de straat en eenmaal buiten verschenen junkies en hoeren.

De stank van de grachten nestelde zich in m'n neus, de brede met graffiti besmeurde gewelven van het station liet ik achter me.

Gevaar kwam dichterbij en zoog me erheen. Regen mierde.

Vooraf donkergekleurde drugsdealers met grote ledereen platte petten en grauwe koppen bezetten een lange smalle straat. De Zeedijk. Hier was het leven geen pretje. Hier heersten de wetten van de jungle. Hier moest je op je tellen letten en zeker op je portemonnee. Hier behoorde je als gewone jongen niet te komen. Zelfs politieagenten meden de straat als een nieuw soort pest.

Een blauw neonbord bij Het Leger des Heils met daarop 'Jesus loves you' keek moedeloos naar de vervaarlijke junkies die stonden aan te schuiven.

'Pijn, ik heb pijn,' riepen ze als melaatsen uit de bijbel.

De Surinamers waren op het terrein de baas, de blanken waren hun slaven. Engelse toeristen werden beroofd van hun fotocamera. Nauwelijks geklede hoertjes, vel over been, smeekten om een shot.

Speeksel en kots, wrangheid en de stank van oud roest. Duiven hadden er diarree.

Ik voelde de angst, maar moest erdoor. De opdoemende junkies met doodsogen ontweek ik rillend als hond die iets heftigs te verwerken kreeg. Een prachtexemplaar van een zwerver die zijn brunch in een vuilnisbak aan het

bijeenprokkelen was, interesseerde me geen lor. Jachtig stak ik de straat over, weg van het inferno der lage landen.

Het de straat oversteken was ook geen sinecure. Chauffeurs toeterden wanneer ze dat vreemde kereltje onverantwoord over de straat zagen lopen. Een op tien meter verwijderde tram rinkelde uit gewoonte, een fietser die bijna tegen me aanbotste, briepte: ‘Hey klootzak, je bent hier wel in Amsterdam...’

Eenmaal aan de overkant was de wereld een stuk veiliger. Tussen het winkelend wandelpubliek op Het Rokin leek De Zeedijk kilometers ver. Hier ging de tocht naar m’n bestemming verder.

De hitte in mijn onderbuik, het jeukend verlangen werd alsmaar heviger, ik barstte zowat uit elkaar. Het vreselijk legioen aan vlinders dreef mij voort.

Ik was zo verdomde geil. Zo wanhopig hulpeloos. Wat moet ik er eng uitgezien hebben. Kromme rug met m’n kop als stier vervaarlijk naar voren, krop in keel, door de Duivel opgejaagd die gillend van de pret in m’n billen kneep. Voorbijgangers keken naar m’n griezelig verstarde blik. Regendruppels op m’n laag voorhoofd. Spuug in ’t bekkie. M’n vuurrode kop gloeide zich rot. Brand in Mokum.

Ik was bijna waar ik wezen moest, wist exact waar te zijn. Was er als jongetje al zo vaak voorbijgelopen. Onderweg naar de toespraak van Sinterklaas op het balkon van het Paleis op de Dam.

‘Wat is dat gebouw met al die lichtjes, mama?’